

ВЕСЕЛИН ХАНЧЕВ
ПЕСЕН ЗА УСТНАТА
ХАРМОНИКА

chitanka.info

Устната хармоника не пее,
а самичка в стаята тъжи.
Онзи, който свиреше на нея,
в равната маджарска пръст лежи.

Само тази свирчица от никел
неговия пръв другар върна
и над нея вместо над войника
плакаха и майка, и жена.

Плакаха, а после я покриха
да не я докосва никой друг,
майката сина да спомня тихо,
а жената — милия съпруг.

Но сега, захласнати по пруста,
чуват — някой свири пак отвъд!
Весело хармониката устна
съживи на мъртвия гласът.

Спуснаха се двете. Кой ли свири?
Откъде ли идва песента?
А насреща син им — бригадира —
с бащината свирка на уста.

Свири той, а късчето от никел
като пламък в шепите гори.
Майката се спря, но не извика,
а през плач усмихва се дори.

После до сърцето си прегърна
мълчешком сина си — бригадир.
Тя разбра — в сина се е завърнал
и войникът мъртъв най-подир.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.